

► Els músics de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, en una escena de l'obra.

L'ORQUESTRA DE CAMBRA DE L'EMPORDÀ ES DESMELENA AL CONDAL

La vis còmica de la clàssica

► **'Concerto a tempo d'umore' revela el costat divertit de la música culta**

MARTA CERVERA
BARCELONA

L'Orquestra de Cambra de l'Empordà descobreix el costat més divertit de la música culta en *Concerto a tempo d'umore*. L'humor és una poderosa arma per destruir tòpics. La idea que la música clàssica és avorrida, per exemple, queda

fulminada en aquest original espectacle apte per a tots els públics, melòmans o no, que protagonitza l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, nascuda a Figueres fa 25 anys, que ha gravat en aquest temps 14 discos i tres DVD.

A partir d'avui interpretaran un concert al Teatre Condal on hi passa gairebé de tot mentre toquen famo-

ses partitures com *Les quatre estacions* de Vivaldi. La música és la base de l'espectacle, així que el primer pas va ser adaptar les obres seleccionades. El xou inclou famoses peces del repertori com la *Petita serenata nocturna*, de Mozart, les *Danses hongareses* de Brahms, l'*Ave Maria* de Schubert i la *Marxa Radetzky* de Strauss. Preparar aquest curiós xou musical ha reque-

rit molts mesos d'assaig als 12 entusiastes músics de l'orquestra i al seu director, Carles Coll Costa. No ha estat fàcil que canviessin de xip, explica Jordi Purτί, director i autor que va triomfar amb *Operetta*, aclamat muntatge que també conjugava música -en aquest cas vocal- i humor. Ell ha guiat l'orquestra en el seu acostament al món del teatre. Acostumats

a treballar davant d'un faristol, ha estat més complicat treballar amb ells que amb cantants que porten l'instrument a dins i tenen més facilitat de moviment. «Com que els músics tenen les mans ocupades treure els gags ha suposat un repte més gran», explica Purτί, que es mostra encantat de la generositat i l'entrega de tot l'equip. «S'hi han involucrat tant que ara quan fan un concert normal troben a faltar el moviment del cos».

«I pensar que al principi cada cosa que proposava els semblava impossible...», recorda. Els músics estaven acostumats a estar pendents de l'instrument, de la partitura i del director. Purτί va fer que mirassin més enllà. «Quan van perdre la por i es van prestar a jugar van descobrir un altre món», assenyala. A alguns fins i tot va caldre frenar-los. Se sentien tan còmodes en el seu nou paper que canviaven coses sense adonar-se que en una partitura gestual, com passa en una de musical, qualsevol alteració podia engegar a rodar el resultat final. «La dosi d'humor ha de ser sempre la justa, no s'ha de caure en l'esperpent», apunta el director escènic.

RUMB A AVINYÓ // *Concerto a tempo d'umore* arriba a Barcelona després de triomfar en diferents places. A França fins i tot van anar a veure'ls programadors de música clàssica. Fins a tres distribuïdors es van interessar per l'espectacle al país veí, on el muntatge es veurà en el pròxim Festival d'Avinyó. «Nosaltres som uns emigrants més, com els científics i els cambres hem de sortir a fora perquè aquí les coses estan malament i a Espanya molt pitjor», explica Purτί, dolgut amb la falta de receptivitat a la seva pròpia terra. «Estic acostumat que em diguin això interessa o no. Però és trist no poder ni tan sols explicar el projecte, com m'ha passat a l'Auditori o amb la gent del Grec», lamenta. ≡

EL TANTARANTANA ACULL UNA OBRA DE DONALD MARGULIES

Un matrimoni de quatre

Daniel Veronese dirigeix la companyia de Gloria López a 'Cena con amigos', que aborda la ruptura de parella

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

La vareta màgica de Daniel Veronese, a la recerca sempre de la veritat i el naturalisme en les interpretacions, torna a una cartellera barcelonina en què ja és presència habitual. Edificant pont escènic entre Espanya i la seva Argentina natal, dirigeix aquesta vegada la companyia andalusa de Gloria López, productora del muntatge, a *Cena con amigos*, obra de Donald Margulies reconeguda amb el Pulitzer 2000. La història de dos matrimonis amics que entren en conflicte quan un d'ells es trenca recalca fins a l'1 de febrer al Tantarantana.

La tenaç López -el 2004 va formar la seva pròpia companyia amb May Pascual- ja feia temps que es volia posar al servei del prestigiós director, que al novembre va visitar el Lliure amb *Sonata de otoño*. «Va veure el nostre muntatge *La reina de la belleza de Leenane*, que vam portar a Buenos Aires, li va encantar i després va acceptar dirigir aquesta obra», explica l'actriu i productora. Veronese en aquesta obra clava el bisturí en les relacions de parella i d'amistat per extreure totes les emocions als quatre personatges -interpretats per Pascual, López, José Olmo i Orencio Ortega-, que oferiran una bona mostra del laberíntic comportament humà. «El Tomás m'ha deixat», deixarà anar López com una bomba que farà esclatar les contradiccions i els enganys, amagats durant anys en qualsevol racó. El seu món, aburgosat i tranquil, començarà a esquerdar-se.

►► **Hipocresia** > Pascual, Olmo, Ortega i López, a 'Cena con amigos'.

«L'obra és un delicat avís a la hi-

pocresia familiar que mira cap enfora i molt poc cap endins», sosté el creador argentí, que ja fa anys que rebenta parenteles. Pròpies o alienes. «Veronese ha fet un treball impressionant. Ha aprofundit molt en els personatges i en el seu dolor, i ha afegit drama a una comèdia més

lleugera i superficial. Ara tot és més subtil i per sota comencen a sortir les tensions sexuals i els conflictes d'amistat. És una comèdia dramàtica que toca molt l'espectador», assegura López, que subratlla com el director «potencia el que cada actor li regala al personatge. El personatge és l'actor».

L'actriu explica que Margulies s'estava separant quan va escriure el text i el mateix li va passar a ella en els assajos. «Hi ha hagut un cúmul de separacions i aquestes vivències són molt riques per a la creació». La fictícia dissolució marital dinamita també els fonaments de la parella amiga. «Són com un matrimoni de quatre. Quan una parella es dissol l'altra se sent traïda. A més fa de mirall i els que segueixen junts es plantegen què estan fent amb les seves vides», addueix López, que apunta raons de l'epidèmia separadora: «Escollim malament. No escollim la persona amb qui estarem més bé, sinó aquella amb qui volem jugar a jocs que ja coneixem. També fan mal les guerres de poder. On entra el poder no hi entra l'amor». ≡